

духъ сж слагали оржие предъ малобройни войски, подчинявали сж се и унижавали. Подценка на своитѣ сили и надценяване на ония у противника — това се случва само у човѣка, никога у животното. Човѣшката гъвкава мисълъ, която е най-голѣмия даръ, е сжщевременно и най-голѣмия съблазнитель и предателъ.

— Кжде сж чорбаджиитѣ, бре гяуръ? — попита сърмалията.

— Не зная, аго.

— Какъ не знаешъ? Ти смѣешъ да ни лъжешъ още! — прибави едноокия и съ приклада на пушката си удари тате по рамото. Той полетѣ да падне, но се задържа на нозе.

— Какъ не знаешъ, кучешка вѣро? Нали всички бѣхте въ кулата? — Продължи едноокия. Вѣроятнo за тия двама каза колибаря, когато го разпитваха бѣжанцитѣ отъ кулата.

— Тамъ бѣхме, аго, но излѣзохме и се изгубихме изъ планината. Голѣма снѣжна буря ни разпилѣ.

— А за кжде се бѣхте отпавили? — запита сърмалията.

— Щѣхме да ходимъ на манастиръ.

— Ако сте вие мирни хора, защо не сте си седѣли дома, а като диви звѣрове сте тръгнали изъ гората? — поде едноокия и още веднашъ замахна съ приклада и удари тате по другото рамо.

Тате силно простени, но пакъ не падна.

— Ти сега знаешъ, кжде сж чорбаджиитѣ, но не искашъ да кажешъ, — рече сърмалията.

— Какъ да ви кажа, аго, като не зная, де сж?

Едноокиятъ щракна отвора на своята мартинка. Ние изтръпнахме. Извади отъ тамъ патронъ и го показъ на тате.

— Ето сега ще го забия въ тая гяурска глава, — рече и силно чукна тате по главата съ патрона.

Мжченишкото лице се сбърчи. Мама и баба мълчеха и гледаха, но мене ми се стори, че нишо не виждаха. Очитѣ имъ не мигаха, а само се мѣстѣха.

Отпосле, когато си спомнѣше майка ми, разказваше: презъ тая случка ней се е струвало, че гледа нѣкакъвъ не-